

империя (особно въ Цариградъ, край Егейското море, въ нѣкои отъ островитѣ и въ Мала-Азия: Бруса, Смирна, Кидония и т. н.).

Историята ни до идването на турцитѣ се шари съ редъ *имиграции* свързани съ расови потреси и войни, и слѣдователно, отъ политически характеръ. Такива сж изселването на Македонцитѣ при Крума въ България и надъ Дунава; това на населения отъ промѣнливо владѣни и покорявани покрайнини; бѣгането на гърцитѣ отъ островитѣ, Прюпонтида и Цариградско около 1346 г. въ днешно Бургашко и Каваклийско, и т. н. Още по-интересни въ тая посока сж племеннитѣ миграции на печенеги, комани и ногайски татари, като почнемъ отъ срѣдата на XI-я вѣкъ и свършемъ съ самото надвечерие на покоряването ни подъ турцитѣ. Тия *имиграции*, спроти насъ, сж характеренъ примѣръ за млади общества или цѣли народи, съ слабонапрѣднала еволюция, въ които държавата или е слабо консолидирана или не сжествува, а привързаността къмъ почвата не е завършена. Тукъ става дума за *имиграции*, прѣдметъ на които сж номадски народи, чийто емигриране не само че не е дѣло на економическо ферментиране, на стопанско обособяване, но е единъ отъ фазиситѣ на тѣхната социална, политическа еволюция.

Идването на турцитѣ въ П-ва, респективно България, отваря нови имиграционни страници. Разселванията въ робска България, днесъ сж за нея, ако и въ не тѣй осезателни чѣрти, имиграции въ най-широка смисълъ на думата. На първо мѣсто идатъ гжститѣ турски маси отъ Мала Азия, загнѣздени главно въ източна и по специално въ сѣвероизточна България, редомъ съ спорадическото заселване на южна България и Македония съ тюркмени, карамански турци (юрени, коняри и т. н.), и намѣсти съ мюсюлмански сектанти: кѣзълбаши, алиени и т. н. Тия миграции въ Турция, а имиграции за днешна България,